

PLANTEM CARA A LA CRISI!!

Manifestació a Barcelona

3 de desembre de 2009

Intervenció de Joan Carles Gallego
Secretari general de CCOO de Catalunya

Amigues, amics, companys, companyes,

Gràcies per ser ací, gràcies per haver participat en aquesta manifestació.

Hem fet visible que els treballadors i treballadores tenim interessos i pensem defensar-los.

No som mers espectadors de la sortida de la crisi. Estem mobilitzats per deixar clar que no acceptarem retalls de drets laborals i socials i per exigir una sortida de la crisi que ens tingui en compte, que posi les persones, la protecció social, en el centre de les polítiques, i posi en valor el paper dels treballadors i treballadores com a element fonamental per una sortida de la crisi més justa i més sòlida.

Avui hem sortit al carrer perquè es visualitzi que aquesta crisi econòmica necessita del diàleg social i la negociació col·lectiva per trobar sortides que no perjudiquin els interessos de treballadors i treballadores.

No podem acceptar que algú pretengui continuar com sempre, com si no hagués passat res, i vulgui que la gestió de la crisi agreugi les pràctiques de la precarietat i les dinàmiques especulatives d'aquells que volen guanyar molt i en poc temps.

No, no acceptarem una sortida de la crisi que ens deixi en el mateix lloc on érem, perquè van ser aquelles dinàmiques les que ens han portat on som.

De la crisi la societat ha après coses, coses que ja sabíem els sindicats:

- Que el mercat no s'autoregula, que per si sol no és eficient econòmicament ni just socialment i que calen majors intervencions públiques per controlar l'economia, regulant els moviments de capital, incidint en les polítiques industrials, millorant la qualificació i la innovació, reforçant la cohesió i la justícia social.
- Que l'economia especulativa ha servit per descapitalitzar l'economia real, l'economia productiva i que el guany ràpid i exagerat d'un pocs posa en risc a molts, empobreix la majoria.

- Que en un món global, les actuacions locals tenen repercussions globals i, per tant, cal avançar vers una governança global, en la qual volem reforçar el moviment sindical internacional, que ha de ser present reclamant treball digne arreu i per tothom, i fer que l'ocupació i la seva qualitat estigui també en el centre dels reptes mundials.

Ha quedat demostrat que l'actual model de creixement, basat en la precarietat i els baixos costos, no serveix només per al benefici privat dels poderosos, però que ens deixa als treballadors febles i dependents, desprotegits davant els canvis de l'entorn. Així ho demostra l'alta destrucció d'ocupació, l'atur, que ens colpeja a nosaltres de manera dura. I així ho veiem quan determinats sectors empresarials aprofiten la crisi per pressionar encara més a la baixa les nostres condicions laborals i salarials. Així ho veiem a les pimes, que tanquen ofegades per les grans empreses, o en els expedients d'ocupació oportunistes.

Aquest model ens ha portat on som. La precarietat i els baixos costos han estat l'excusa per no invertir en recerca i innovació, per no adequar l'organització, els processos o els productes, per no millorar la posició competitiva de les empreses, per no augmentar la productivitat creant ocupació de baix valor afegit.

I això és el que segueixen reclamant els empresaris, quan demanen baixar cotitzacions o abaratir l'acomiadament. I això és el que hem de dir que no estem disposats a mantenir.

Cal canviar de patró de creixement. Necessitem un model productiu que es basi en l'estabilitat i seguretat en el treball, que és la base que ha de permetre innovar a les empreses i als treballadors i treballadores formar-nos i qualificar-nos. Hem de superar les febleses d'un model que s'ha suportat en l'especulació lligada al totxo i el turisme.

Necessitem una economia més sòlida, més sostenible, capaç de respondre i adaptar-se als canvis en un context de globalització, i no fer-ho utilitzant l'única via de la destrucció d'ocupació o, el que és el mateix, fent que siguem els treballadors els qui sempre paguem els plats trencats d'unes crisis que no provoquem.

És per això que estem mobilitzats, per exigir a les organitzacions empresarials que abandonin els reptes del passat i se seguin negociar en el marc del diàleg social, amb propostes noves que posin en el centre el valor del treball.

Però també els diem que per seure a negociar cal que recuperin la nostra confiança i cal que desbloquegin la negociació col·lectiva.

La primera premissa per negociar és la confiança entre les parts i, per tant, qui no compleix el signat perd la confiança, i sense confiança no hi ha acords, i sense acords només hi ha conflicte.

La patronal ha d'entendre que la negociació col·lectiva és el bé més preuat que tenim en el Món del Treball. És el que ens permet construir junts una millor posició de l'empresa i una millor posició del treball. Perquè no hi ha empresa de futur si

no és amb treball estable i segur, amb treball qualificat i dignificat, amb treball implicat i innovador, i amb capacitat d'adaptar-nos flexiblement als canvis de l'entorn. Però tot, ja que no hi ha flexibilitat sense negociació, sense seguretat, sense estabilitat..

Però també necessitem que en el marc de diàleg social el Govern assumeixi els seus compromisos. Els poders públics han d'intervenir en l'economia, per corregir les ineficiències del mercat i garantir la justícia social, que el mercat per si sol no garanteix.

Avui el poder públic ha de garantir la protecció social, ha de millorar els serveis d'ocupació, ha de forçar les entitats financeres a garantir que es donen crèdits, ha de promoure polítiques actives per reindustrialitzar territoris que han destruït la seva base industrial, ha d'ajudar a modernitzar els sectors econòmics amb alts nivells d'ocupació i ha de promoure la inversió dels sectors emergents, de futur i competitiu.

Per fer-ho, els poders públics han d'aplicar els recursos públics a aquestes polítiques i, per tant, han de disposar de recursos suficients per fer les polítiques necessàries.

És per això que exigim un sistema fiscal més just, que garanteixi els recursos suficients a partir de la contribució equitativa i justa de tots els ciutadans i ciutadanes. Els impostos, les polítiques fiscals, són la base de les polítiques socials i l'estat del benestar. No només els treballadors/es, els rics, els poderosos també han de contribuir-hi, deixant de defraudar i deixant de beneficiar-se de les rebaixes fiscals que arrenquen als governs amb campanyes demagògiques.

Cal que el sistema fiscal recuperi la progressivitat, que faci que els més rics contribueixin de manera equitativa a la seva riquesa real, controlant el frau i l'elusió fiscal i augmentant les càrregues de les rendes més altes i les grans fortunes. Estem en contra de reformes regressives com les que s'han fet aquests anys, quan s'ha suprimit l'impost de patrimoni, s'ha rebaixat la tributació de les inversions financeres i especulatives i que ara es vol continuar amb la reforma de l'impost de successions.

L'impost de successions és un impost just, el més compromès amb la igualtat d'oportunitats i el més compromès amb la redistribució de la riquesa. És un impost que vol evitar les desigualtats per raó d'origen, és un impost que vol eliminar el paper de les elits aristocràtiques improductives pròpies del segle passat.. I ara se'l volen carregar. Estem en contra perquè una cosa és reformar, arreglar, guanyar en progressivitat i una altra és afavorir les grans rendes i les grans fortunes a disposar de majors facilitats per no contribuir a la despesa social. I com sempre els treballadors serem els perjudicats.

Es perdran més de 500 milions d'euros que es deixaran d'ingressar per fer polítiques públiques, 500 milions d'euros que deixaran de dotar més i millors serveis públics, d'ocupació, de formació, de salut, de seguretat, que deixaran d'estar disponibles per polítiques industrials, per reequilibrar el territori, per controlar el frau.

Més de 500 milions que afebliran la capacitat d'autogovern de Catalunya. Perquè estem plenament compromesos en l'aprofundiment de l'autogovern, perquè és útil i eficient per donar respostes properes als problemes concrets de la gent treballadora, de l'economia. I és per això que som fermes defensors de la legitimitat de l'Estatut d'Autonomia, d'un Estatut d'Autonomia que no pot qüestionar ningú perquè l'hem aprovat en referèndum sobirà. I per això exigim a la Generalitat de Catalunya el seu ple desplegament al servei de les persones, i és per això que critiquem que la Generalitat de Catalunya pretengui erosionar l'impost de successions, un impost que íntegrament es queda a Catalunya, que tot el que recapta es pot destinar a fer polítiques públiques que aprofundeixin l'autogovern.

L'autogovern ha de valorar-se en allò que és capaç d'aconseguir, de concretar en benefici de les persones. És per això que exigim a la Generalitat de Catalunya el ple desplegament de l'Estatut d'Autonomia al servei dels problemes i reptes que tenim, que es desenvolupin els aspectes relacionats amb la protecció social, amb la millora de les polítiques socials i les polítiques industrials, amb la FP, amb la millora de la qualitat dels serveis públics i amb el desenvolupament d'un sector públic més potent, que doni als treballadors i treballadores garanties i seguretats i confiança de la utilitat de l'autogovern. Aquest és també el nostre compromís i la nostra voluntat. I esperem que aviat puguem tancar un important acord amb la Generalitat de Catalunya.

Vaig acabant.

La manifestació d'avui ha estat important. S'ha visualitzat la voluntat del moviment sindical, dels treballadors i treballadores de plantar cara a la crisi, però de fer-ho amb propostes, propostes per avançar que posin les persones en el centre i que permetin un creixement econòmic més sòlid, més sostenible, més competitiu, però al servei d'una vida millor, d'un desenvolupament social i personal més harmònic. Que els empresaris en prenguin bona nota, sense negociació l'únic camí és el conflicte, sense diàleg l'única sortida és la mobilització. Que prenguin nota, que assumeixin la seva responsabilitat. I els governs que es comprometin amb una sortida positiva a la crisi, sense retalls de drets sinó amb una aposta clara per un nou model de creixement i per la cohesió social.

Amics i amigues, el dia 12 estarem a Madrid amb el mateix desig, la mateixa força i la mateixa voluntat.

Amics i amigues, companyes i companys, hem deixat clares les nostres propostes i la voluntat ferma de defensar-les i d'avançar.

Gràcies per estar ací, gràcies per la vostra força,

Visca el moviment dels treballadors i treballadores,

Salut i força.